

Г. М. Шерстюк

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративного права і процесу
факультету підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності НПУ
Одеського державного університету внутрішніх справ
<https://orcid.org/0000-0001-9562-3531>

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОЇ ПРИРОДИ ГРОМАДСЬКОГО І ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ ТА БЕЗПЕКИ

Взаємозв'язок між категоріями «громадська безпека» та «публічний порядок» є предметом постійного активного обговорення як у науковій, так і в правозастосовчій сфері. Попри те, що ці поняття мають самостійне значення, вони взаємодіють настільки тісно, що нерідко ототожнюються в нормативно-правовій базі та практичній діяльності органів виконавчої влади, основними завданнями яких як раз забезпечення громадської безпеки і порядку.

Так, громадська безпека охоплює широке коло суспільних відносин, пов'язаних із забезпеченням захищеності життя, здоров'я, прав, свобод і власності громадян, а також інтересів держави від різноманітних загроз, що за своєю правовою природою відображає загальний стан суспільної стабільності.

Публічний порядок, у свою чергу, є більш вузькою категорією і характеризує безпосередній стан дотримання встановлених правових і морально-етичних норм, що забезпечує можливість спокійного й безпечного співіснування членів суспільства, тобто виступає індикатором рівня громадської безпеки на практичному рівні.

Між цими категоріями існує тісний взаємозв'язок, оскільки ці обидва поняття є функціонально взаємозалежними і яскраво підкреслюють, що ефективне управління в одній сфері неможливе без забезпечення іншої. Отже, в межах нашого наукового дослідження ключове значення має виявлення правових та термінологічних колізій, пов'язаних із вживанням понять «громадська безпека» та «публічний порядок», що особливо актуально в умовах правової реформи, інтеграції до європейського правового простору, а також на тлі зростання загроз безпеці під час війни.

З метою гармонізації законодавства та підвищення ефективності управлінських рішень, ми вважаємо за необхідне запропонувати уточнення дефініцій цих термінів, враховуючи практику їх застосування, міжнародний досвід, а також соціально-правовий контекст, у якому вони функціонують, що дозволить не лише усунути нормативну невизначеність, а й закласти основи для оновлення стратегії державної політики у сфері публічної безпеки.

Ключові слова: громадська безпека, громадський порядок, публічна безпека і порядок, національна поліція, правоохоронна діяльність.

Постановка проблеми. Станом на сьогоднішній день у правовому полі України відсутнє чітке та однозначне визначення змісту терміну «публічна безпека і порядок», що ускладнює його застосування в здійсненні правоохоронної діяльності та створює ризики термінологічної плутанини. Отже, виникає потреба у глибокому науковому аналізі рівня правової визначеності поняття «громадська безпека» та окресленні відмінностей між ним і спорідненим, але не тотожним терміном «публічна безпека і поряд-

док», що дозволить чіткіше зрозуміти юридичну природу обох категорій і сформулювати доцільні пропозиції щодо їх нормативного закріплення в законодавстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблематика наукового дослідження громадської безпеки в контексті адміністративного права знайшла відображення в роботах провідних вітчизняних науковців О. М. Бандурки, В. Я. Тація, Ю. П. Битяка, Ю. М. Грошевого та інших, які розглядали громадську безпеку як

структурний елемент загальної системи національної безпеки, що забезпечується через низку адміністративно-правових інструментів. Детальному дослідженню адміністративно-правових механізмів гарантування громадської безпеки в Україні приділили свої наукові доробки В. Г. Фатхутдінов, Г. Ф. Костенко, В. А. Ліпкан, В. В. Сокурченко та інші українські вчені, визначаючи при цьому цілісне бачення правової природи публічної безпеки, як невід'ємного елементу функціонування державної влади, що реалізується через здійснення правоохоронної діяльності.

Мета дослідження. Метою цієї наукової статті є комплексне дослідження правової природи понять «громадська безпека» та «публічний порядок», зокрема їх співвідношення, меж функціонування та нормативного визначення в українському законодавстві. Так, нами буде проведений аналіз наявних термінологічних і правових колізій, що перешкоджають ефективному забезпеченню безпеки і порядку в суспільстві, та запропоновано шляхи гармонізації правового поля, враховуючи як вітчизняну правозастосовну практику, так і міжнародний досвід.

Виклад основного матеріалу. На початку нашого дослідження вважаємо за доцільне, звернути увагу на тому, що поняття «безпека особи» посідає центральне місце в системі забезпечення громадської безпеки, оскільки саме вказана правова категорія в міжнародному правовому дискурсі охоплює комплекс життєво важливих аспектів людського існування. Зокрема, як зазначають дослідники, сучасне розуміння безпеки особи передбачає врахування певних ключових складових, а саме економічної, продовольчої, медичної, особистої, безпеки спільнот, екологічної та політичної безпеки. Такий підхід відображає розширене бачення безпеки не лише як захисту від насильства, а й як гарантії добробуту та гідного життя людини.

Так, О. М. Єщук пропонує розглядати забезпечення безпеки фізичної особи як комплексну діяльність органів державної влади та інших суб'єктів публічного управління, що полягає в організації і реалізації превентивних і захисних заходів, спрямованих на збереження життя, здоров'я та особистої недоторканності особи, шляхом нейтралізації потенційних і реальних загроз протиправного характеру [2]. У свою чергу, Закон України «Про національну безпеку України» визначає державну безпеку як стан захищеності ключових елементів державності, зокрема суверенітету, територіальної цілісності та конституційного ладу, від загроз невоєнного

характеру, які можуть порушити стабільність суспільного розвитку та функціонування державних інституцій [3]. В межах цього нормативного підходу громадська безпека і порядок є гарантованою захищеністю основних прав і свобод кожного, що потребує скоординованої діяльності органів державної влади, місцевого самоврядування та громадськості для запобігання загрозам і забезпечення сталого функціонування суспільства.

Наукове дослідження природи громадської безпеки запропоновано в працях О. М. Бандурки, який підкреслює, що громадська безпека передбачає дотримання спеціально встановлених організаційно-правових вимог, спрямованих на недопущення тяжких наслідків, що можуть виникнути внаслідок впливу небезпечних техногенних, природних або соціальних факторів [4]. У контексті адміністративного права громадську безпеку доцільно тлумачити як систему суспільних відносин, що регулюють діяльність суб'єктів владних повноважень щодо попередження або ліквідації загроз життю, здоров'ю та майну осіб. Отже, така безпека охоплює відносини, які виникають під час експлуатації об'єктів підвищеної небезпеки, а також у разі надзвичайних ситуацій природного або техногенного характеру [5].

Загалом, поняття громадської безпеки охоплює врегульовану систему відносин, спрямованих на забезпечення стабільного функціонування суспільства та захисту особи в умовах потенційних або фактичних загроз, пов'язаних як із зовнішніми факторами, такими як природні катастрофи, епідемії тощо, так і з внутрішніми, до яких можна віднести злочинність, аварії, масові заворушення тощо [6].

Таким чином, наукова категорія «громадська безпека» охоплює не лише аспект фізичного захисту особи, але й більш широкий правовий, організаційний та інституційний, який забезпечує превентивний, оперативний і відновлювальний механізми реагування на загрози суспільному порядку та безпеці. У сучасній науковій парадигмі громадська безпека дедалі частіше інтерпретується як важливий елемент національної безпеки. Зокрема, В. Г. Фатхутдінов обґрунтовує концептуальну можливість розглядати громадську безпеку не лише як функціональну підсистему, а і як ціннісну складову системи національної безпеки держави. У такому контексті суспільство, його матеріальні й нематеріальні ресурси, соціальні інститути та загальнонаціональні цінності постають об'єктами забезпечення громадської безпеки [10].

Аналізуючи питання співвідношення понять «громадська безпека» та «громадський порядок», слід наголосити, що попри їхню взаємозалежність ці категорії не є тотожними. Під поняттям «громадський порядок» розуміється врегульована правовими, моральними та іншими соціальними нормами система взаємовідносин у суспільстві, яка забезпечує захист прав і свобод особи, повагу до гідності громадян, підтримання етичних засад у соціальних взаємодіях. Цей концепт втілює стабільний стан суспільного життя, де дотримуються встановлені норми поведінки, а будь-які відхилення розцінюються як загроза соціальному спокою [9].

У структурному вимірі сферу громадського порядку утворюють суспільні відносини, що виникають переважно в громадських місцях, тобто на вулицях, у закладах освіти, охорони здоров'я, культури, транспорту, дозвілля, тощо. У цих просторах інтенсивно відбувається взаємодія між індивідами та соціальними групами, що зумовлює необхідність у дотриманні певних норм співжиття задля уникнення конфліктів і порушень публічного порядку.

У широкому тлумаченні громадський порядок охоплює всі інститути та норми, що регламентують соціальні процеси, і є комплексом норм і правил, спрямованих на регулювання поведінки індивідів у суспільстві, формування прийнятного рівня соціальної взаємодії, врегулювання статусу громадян, а також забезпечення дотримання певного рівня суспільної гармонії через функціонування державних і недержавних інституцій. Таким чином, громадський порядок виступає соціально обумовленим механізмом підтримки соціальної стабільності та правопорядку, в межах якого здійснюється превенція правопорушень і забезпечується нормальне функціонування суспільних зв'язків.

Науковці також акцентують на тому, що розмежування понять «громадська безпека» і «громадський порядок» дозволяє точніше окреслити межі відповідальності органів публічної влади, зокрема поліції, у процесі реагування на загрози. У той час як громадський порядок переважно охоплює зовнішні прояви суспільної поведінки, громадська безпека включає ширший комплекс заходів, спрямованих на запобігання потенційним загрозам, а також забезпечення безперебійного функціонування життєдіяльності суспільства як цілісного соціального організму.

У науковій літературі під поняттям «громадський порядок» зазвичай розуміють систему соціальних відносин, яка врегульована сукуп-

ністю загальнообов'язкових норм поведінки, спрямованих на забезпечення стабільності, суспільної гармонії та поваги до прав і свобод громадян. Так, В. Я. Тацій, Ю. П. Битяк і Ю. М. Грошовий підкреслюють, що громадський порядок охоплює не лише існування відповідних нормативних приписів, які поширюються на всіх учасників суспільного життя, а й фактичне дотримання цих приписів, що формує стан врівноваженості в суспільстві. Громадський порядок виконує важливу соціальну функцію у сприянні досягненню цілей, спільних для всіх членів суспільства, зокрема створенню безпечного середовища, де гарантується можливість для праці, навчання, виховання молодого покоління на моральних засадах, забезпечення умов для повноцінного відпочинку, задоволення щоденних побутових потреб. Така категорія є основоположною для забезпечення правового порядку, оскільки встановлює межі допустимої поведінки та засади недопущення дій, що можуть призвести до соціальної дестабілізації чи порушення публічної рівноваги.

Ключовим призначенням громадського порядку є забезпечення реалізації законних прав і інтересів кожної особи, водночас формуючи обмеження на дії, які можуть суперечити інтересам інших людей, суспільства або держави. У цьому сенсі громадський порядок виступає не лише інструментом регулювання індивідуальної поведінки, а й гарантією колективної безпеки, що зумовлює його нормативне оформлення в адміністративному та кримінальному праві.

У сучасних умовах, зокрема в період воєнного стану, значення громадського порядку зростає, адже він постає одним із ключових чинників забезпечення публічної безпеки, стабільного функціонування інститутів державної влади та збереження суспільної єдності. У науковій доктрині одним із найбільш поширених та усталених підходів є розуміння громадського порядку як стану організованості та збалансованості суспільних відносин, що виникають у процесі забезпечення та реалізації прав і свобод людини та громадянина. Цей стан характеризується дотриманням органами державної влади, органами місцевого самоврядування, а також кожною окремою особою загальноприйнятих норм співжиття, що забезпечують стабільність і прогнозованість соціального середовища.[5]

У порівнянні з категорією «громадський порядок», поняття «громадська безпека» має значно ширше значення. Воно охоплює не лише соціальні норми поведінки у публічному

просторі, а й превентивну діяльність держави щодо запобігання загрозам життю, здоров'ю, майну громадян, суспільному спокою та публічному порядку в цілому. Саме тому низка науковців розглядає термін «громадська безпека» у тісному зв'язку або навіть у співвідношенні з поняттям «державна безпека», підкреслюючи, що громадська безпека виступає її складовою частиною, яка охоплює аспекти забезпечення спокою та захищеності в умовах повсякденного життя громадян [11].

Разом з тим, у чинному законодавстві України фігурує термінологічна конструкція «публічна безпека і порядок», яка досі залишається дискусійною з точки зору чіткості змістовного наповнення. Наявність цієї термінологічної неоднозначності породжує низку теоретичних і практичних труднощів, як у сфері правозастосування, так і у нормотворчій діяльності. Відсутність єдиної доктринальної позиції та законодавчого визначення створює перешкоди для ефективної організації діяльності правоохоронних органів, які покликані забезпечувати громадську безпеку та порядок.

На сьогоднішній день в українському законодавстві відсутнє офіційне визначення термінів «публічна безпека» та «публічний порядок». Попри це, ці поняття активно використовуються в нормативно-правових актах, зокрема у Законі України «Про Національну поліцію» [8], де в пункті 1 частини першої статті 2 визначено одним із ключових завдань поліції надання поліцейських послуг у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку. Змістове розуміння категорії «публічний порядок» можна розробити на основі аналізу функціональних обов'язків поліції, а також діяльності органів виконавчої влади, зокрема Міністерства внутрішніх справ України. Саме ці органи відповідають за реалізацію державної політики у сфері громадської безпеки, що передбачає відкритість, прозорість та підконтрольність суспільству діяльність з формування належного безпекового середовища.

Виходячи з наведеного, публічний порядок доцільно трактувати як певний стан організованості та врегульованості суспільних відносин, що досягається за допомогою дії правових, моральних, етичних та інших соціальних норм. Такий порядок спрямований на забезпечення умов безпечного співіснування громадян, захист їхніх основоположних прав і свобод, зокрема права на життя, здоров'я, честь і гідність, власність, а також гарантування стабільного функціонування державних і недержавних

інституцій. Крім того, публічний порядок виконує низку критично важливих функцій: профілактичну, стабілізаційну, охоронну, нормативну та комунікативну. Його забезпечення потребує комплексного підходу, що включає координацію діяльності різних інституцій, зокрема поліції, органів місцевого самоврядування, громадськості та засобів масової інформації тощо.

Таким чином, доцільно під публічним порядком розуміти врегульований відповідними правовими й соціальними нормами соціальний стан, у межах якого забезпечується безпека та стабільність у публічному просторі, реалізується захист суспільного інтересу, та створюються сприятливі умови для повсякденної життєдіяльності громадян, підприємств, організацій і державних установ [12].

Попри активне нормативне та публіцистичне використання терміну «публічна безпека і порядок», це поняття досі залишається нечітко визначеним на рівні чинного українського законодавства, що створює потребу в його додатковому теоретико-правовому осмисленні. Особливої уваги заслуговує цей термін в контексті його закріплення в Законі України «Про Національну поліцію», де воно вперше отримало офіційне визнання як частина визначення функціонального призначення поліції. У пункті 1 частини першої статті 2 цього закону поліція наділяється завданням надання поліцейських послуг у сфері забезпечення публічної безпеки та порядку.

Аналіз змісту чинних нормативно-правових актів свідчить про наявність термінологічної непослідовності. Зокрема, у Конституції України (статті 34–36, 39, 92, 116, 138), Кодексі України про адміністративні правопорушення (глава 14 «Адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку»), Кримінальному кодексі України (розділи 9 і 12, присвячені відповідно злочинам проти громадської безпеки і громадського порядку), а також у Законі України «Про правовий режим надзвичайного стану» йдеться переважно про терміни «громадська безпека» та «громадський порядок». У новітньому ж законодавстві, зокрема в законі про поліцію, ці формулювання були трансформовані у нову юридичну конструкцію – «публічна безпека і порядок», що, однак, залишилася без законодавчого визначення. Це свідчить про необхідність доктринального уточнення змісту поняття «публічна безпека і порядок», його співвідношення з раніше вживаними категоріями, а також визначення чітких меж компетенції органів держав-

ної влади у сфері забезпечення даного стану. Такий аналіз є критично важливим для удосконалення правозастосовної практики, запобігання правовим колізіям та формування єдиної термінологічної бази у сфері публічної безпеки.

У контексті порівняльно-правового аналізу варто звернути особливу увагу на використання термінів «публічна безпека» та «публічний порядок» у законодавстві європейських країн. Так, у Додатку до Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи державам-учасникам «Про Європейський кодекс поліцейської етики» визначено основні цілі діяльності поліції у демократичному суспільстві, побудованому на засадах верховенства права, до яких належать підтримання громадського спокою, забезпечення законності та правопорядку, захист прав і свобод людини, боротьба зі злочинністю, розкриття злочинів, а також надання допомоги населенню та забезпечення громадських послуг [1].

У пояснювальному меморандумі до цієї Рекомендації наголошується, що забезпечення публічного порядку є традиційною та базовою функцією поліції, яка охоплює широкий спектр заходів від охорони життя та здоров'я осіб до захисту приватної і публічної власності, а також забезпечення правопорядку у взаємодії як між громадянами, так і у стосунках між державою та особою. Отже, аналіз зарубіжного досвіду демонструє, що терміни «публічна безпека» і «публічний порядок» використовуються як ключові категорії у визначенні поліцейської функції. Їх зміст за сутністю дуже близький до понять «громадська безпека» та «громадський порядок», усталених у вітчизняному контексті.

Що стосується можливостей запозичення зарубіжного досвіду та термінології, варто погодитися з позицією науковця І. П. Катеринчука, який обґрунтовує необхідність гармонізації національного законодавства з правовими стандартами Європейського Союзу як обов'язкову умову поступового входження України до спільноти демократичних держав. Європейський вибір України обумовлений не лише політико-правовими деклараціями, а й прагненням досягнення стабільності, забезпечення державного суверенітету, реалізації національних інтересів та зміцнення системи безпеки в умовах глобальних викликів і загроз [11].

Таким чином, адаптація європейських правових норм і категорій до вітчизняного правового поля є логічним кроком у напрямі вдосконалення системи публічної безпеки, формування правової держави та ефективного функціонування органів правопорядку.

В умовах таких трансформаційних процесів громадська безпека виступає одним із ключових напрямів державної політики. Її значення виходить за межі класичного забезпечення порядку на вулицях та у громадських місцях [13]. У більш широкому розумінні громадська безпека охоплює весь спектр заходів, спрямованих на запобігання загрозам життю, здоров'ю, свободам і правам громадян, а також стабільності соціального порядку загалом.

Аналіз положень Закону України «Про Національну поліцію» дозволяє дійти висновку, що поліція реалізує не лише функцію гарантування «публічної безпеки і порядку», а й виконує значно ширший комплекс завдань, серед яких участь у забезпеченні національної безпеки, захист громадських інтересів, сприяння громадянській активності та правовій просвіті населення тощо.

Отже, на нашу думку, термін «громадська безпека» має глибший зміст і входить до структури національної безпеки, оскільки забезпечення має безперервний характер, охоплюючи всі регіони держави, і є необхідною умовою для функціонування держави як цілісного утворення. Крім того, високий рівень громадської безпеки є передумовою економічного зростання на місцях, зокрема сприяє залученню інвестицій, розвитку міжнародного партнерства та реалізації спільних програм із закордонними донорами та організаціями [14].

Висновки. В результаті проведеного нами дослідження встановлено, що поняття «громадська безпека» та «публічний порядок», не зважаючи на постійне ототожнення у правозастосовній практиці, мають самостійні значення та різну сферу охоплення. Громадська безпека є ширшою категорією, що включає систему превентивних, організаційних і нормативно-правових заходів, спрямованих на захист життя, здоров'я, прав і свобод громадян, а також на забезпечення стійкості соціального середовища до загроз різного характеру суспільної небезпечності, а саме від злочинності до надзвичайних ситуацій. Публічний порядок же за своєю сутністю характеризує безпосередній стан дотримання правових і морально-етичних норм у публічному просторі та виступає практичним індикатором ефективності забезпечення громадської безпеки. Отже, можна зазначити, що ця правова категорія є елементом соціального контролю та важливою умовою мирного співіснування громадян.

Крім того, нами обґрунтовано необхідність нормативного розмежування зазначених понять, що дозволить чітко окреслити межі компетенції суб'єктів публічного управління,

забезпечити прозорість їхньої діяльності та підвищити рівень відповідальності за реалізацію завдань у сфері безпеки та правопорядку.

Також, за результатами аналізу міжнародного досвіду, зокрема європейських стандартів, вбачаємо доцільність гармонізації національної термінології з міжнародними підходами до визначення понять безпеки та порядку, оскільки адаптація європейських норм і практик сприятиме посиленню інституційної спроможності органів правопорядку, забезпеченню належного правового захисту громадян та розвитку правової держави.

Таким чином, проведене дослідження підкреслило потребу у вдосконаленні правової основи для функціонування системи громадської безпеки та публічного порядку, з урахуванням як національних реалій, так і міжнародних правових зобов'язань України.

Список використаної літератури:

1. Human Security Network. Cambridge, Mass, 2001, st. 125. URL: <https://digitallibrary.un.org/record/503749/files/Humansecuritynow.pdf> (дата звернення 26.05.2025)
2. Єщук О. М. Адміністративно-правове регулювання охоронної діяльності в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя, 2011. 16 с. URL: [file:///C:/Users/Letch/Downloads/aref.doc%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Letch/Downloads/aref.doc%20(1).pdf) (дата звернення 26.05.2025)
3. Пронаціональну безпеку України: Закон України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> (дата звернення 26.05.2025)
4. Бандурка О.М. Роль адміністративного законодавства в зміцненні правопорядку. *Проблеми охорони громадського порядку і вдосконалення законодавства. Матеріали науково-практичної конференції*. Харків : Рубікон, 2001. С. 19–21. URL: <https://idu.at.ua/naupr/t159.pdf> (дата звернення 26.05.2025)
5. Фатхутдінов В. Г. Адміністративноправове забезпечення громадської безпеки в Україні : автореф. дис. ... док. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2017. 36 с. URL: [file:///C:/Users/Letch/Downloads/aref.doc%20\(2\).pdf](file:///C:/Users/Letch/Downloads/aref.doc%20(2).pdf) (дата звернення 26.05.2025)
6. Тацій В. Я., Битяк Ю. П., Грошевий Ю. М. Основи адміністративного права України : підручник. Харків : Право. 2004. 328 с. с.118
7. Ліпкан В. А. Публічна безпека і порядок: теорія, нормативне забезпечення, міжнародно-правовий контекст. Київ : Логос, 2020. 248 с. с. 28.
8. Про Національну поліцію України : Закон України від 2 липня 2015 року № 580VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/58019#Text> (дата звернення 26.05.2025)
9. Агапова М. Система охорони публічного порядку в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. № 3. 2017. С. 114–117. URL: file:///C:/Users/Letch/Downloads/Pgip_2017_3_26.pdf (дата звернення 26.05.2025)
10. Статус поліції: міжнародні стандарти і зарубіжне законодавство / за заг. редакцією О.А. Банчука. Київ : Москаленко О.М., 2013. 585 с. URL: <https://www.slideshare.net/slideshow/ss-59925791/59925791> (дата звернення 26.05.2025)
11. Катеринчук І. П. Організаційноправові засади співробітництва України та Європейського Союзу в правоохоронній сфері : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2010. 18 с. URL: [file:///C:/Users/Letch/Downloads/aref.doc%20\(3\).pdf](file:///C:/Users/Letch/Downloads/aref.doc%20(3).pdf) (дата звернення 26.05.2025)
12. Костенко Г. Ф. Громадська безпека як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Вісник НАВСУ*. 2017. № 1(103). С. 75–81. URL: <https://lawscience.com.ua/uk/journals/tom-22-1-2017> (дата звернення 26.05.2025)
13. Єщук О. М. Правові засади забезпечення безпеки фізичних осіб в Україні : монографія. Київ : Нац. акад. внутр. справ. 2020. 292 с. С. 98.
14. Ліпкан В. А. Теорія національної безпеки: монографія. Київ : Центр учбової літератури, 2009. 728 с. С. 421.

Sherstiuk H. M. Peculiarities of the legal nature of public order and security

The relationship between the categories of “public safety” and “public order” is the subject of ongoing active discussion in both academic and law enforcement circles. Although these concepts have independent meanings, they interact so closely that they are often equated in the regulatory framework and practical activities of executive authorities, whose main tasks are precisely to ensure public safety and order.

Thus, public safety covers a wide range of social relations related to ensuring the protection of the life, health, rights, freedoms, and property of citizens, as well as the interests of the state from various threats, which, by its legal nature, reflects the general state of social stability.

Public order, in turn, is a narrower category and characterizes the immediate state of compliance with established legal and moral and ethical norms, which ensures the possibility of peaceful and safe coexistence of members of society, i.e., it acts as an indicator of the level of public safety at the practical level.

There is a close relationship between these categories, as both concepts are functionally interdependent and clearly emphasize that effective management in one area is impossible without ensuring the other. Therefore, within the framework of our scientific research, it is of key importance to identify legal and terminological conflicts related to the use of the concepts of "public safety" and "public order," which is particularly relevant in the context of legal reform, integration into the European legal space, and against the backdrop of growing security threats during wartime.

In order to harmonize legislation and improve the effectiveness of management decisions, we consider it necessary to propose clarifications of the definitions of these terms, taking into account the practice of their application, international experience, and the socio-legal context in which they function, which will not only eliminate regulatory uncertainty, but also lay the foundations for updating the state policy strategy in the field of public safety.

Key words: *public safety, public order, public safety and order, national police, law enforcement.*